

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
بنام خدای بخشاینده مهربان

ال-م- (1)

الف لام میم (1)

غَلِبَتِ الرُّومُ (2)

مغلوب شد روم. (2)

فِي - أَدْنَى الْأَرْضِ وَ هُمْ مِنْ بَعْدِ غَلِبِهِمْ سَيَغْلِبُونَ (3)

در نزدیک ترین زمین و ایشان از بعد مغلوب شدن شان به زودی غالب می شوند. (3)

فِي بَضْعِ سِنِينَ لِلَّهِ الْأَمْرُ مِنْ قَبْلُ وَ مِنْ بَعْدِهِ وَ يَوْمَئِذٍ يَفْرَحُ الْمُؤْمِنُونَ (4)

در چند سال. برای خدا است فرمان از پیش و از بعد. و آن روز شادمانی می کنند ایمان آورنده گان. (4)

بِنَصْرِ اللَّهِ يَنْصُرُ مَنْ يَشَاءُ وَ هُوَ الْعَزِيزُ الرَّحِيمُ (5)

به یاری خدا. او یاری می دهد کسی را که می خواهد؛ و او است غالب، بارحم. (5)

وَ عَدَّ اللَّهُ مَنْ لَا يُخْلِفُ اللَّهُ وَعْدَهُ وَ لَكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ (6)

و عده کرده است خدا؛ نمی کند خلاف خدا وعده خود را ولیکن بسیاری مردم نمی دانند. (6)

يَعْلَمُونَ ظَاهِرًا مِّنَ الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَ هُمْ عَنِ الْآخِرَةِ هُمْ غَافِلُونَ (7)

می دانند آشکار را از زنده گانی دنیا را و ایشان از آخرت ایشان بی خبرانند. (7)

أَوَلَمْ يَتَفَكَّرُوا فِي - أَنْفُسِهِمْ مَا خَلَقَ اللَّهُ السَّمَوَاتِ وَ الْأَرْضِ وَ مَا بَيْنَهُمَا إِلَّا بِالْحَقِّ وَ أَجَلٍ مُّسَمًّى وَ إِنَّ كَثِيرًا مِّنَ النَّاسِ بِلِقَاءِ رَبِّهِمْ لَكَافِرُونَ (8)

آیا نیاندیشیدند در باره نفس های شان؟؛ نیافریده خدا آسمان ها و زمین را و آنچه در میان آن ها است مگر به حق و میعاد نامیده شده. و هرآئینه بسیاری از مردم به ملاقات پروردگار شان البته نامعتقدانند. (8)

أَوْ لَمْ يَسِيرُوا فِي الْأَرْضِ فَيَنْظُرُوا كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ كَانُوا أَشَدَّ مِنْهُمْ قُوَّةً وَ
أَثَارُوا الْأَرْضَ وَ عَمَرُوهَا أَكْثَرَ مِمَّا عَمَرُوهَا وَ جَاءَتْهُمْ رُسُلُهُمْ بِالْبَيِّنَاتِ صَلَّى فَمَا كَانَ اللَّهُ لِيَظْلِمَهُمْ
وَ لَكِنْ كَانُوا أَنْفُسَهُمْ يَظْلِمُونَ (9)

آیا نکردند سفر در زمین پس ببینند چگونه شد سرانجام آنان از پیش ایشان؟ بودند توانا تر از
ایشان در توانائی و کاویدند زمین را و آباد کردند آن را بیشتر از آنچه آباد کردند ایشان آن
را و آمد ایشان را پیغمبران ایشان با دلایل روشن؛ پس نبود خدا تا ستم کند ایشان را ولیکن
بودند نفس های خود را ستم می کردند. (9)

ثُمَّ كَانَ عَاقِبَةُ الَّذِينَ أَسَاءُوا السُّوءَ - أَيْ - أَنْ كَذَّبُوا بِآيَاتِ اللَّهِ وَ كَانُوا بِهَا يَسْتَهْزِئُونَ (10)

باز بود سرانجام آنان را که بدی کردند بدترین، (به سبب) آنکه به دروغ نسبت کردند به آیت
های خدا و بودند به آنها تمسخر می کردند. (10)

اللَّهُ يَبْدَأُ الْخَلْقَ ثُمَّ يُعِيدُهُ ثُمَّ إِلَيْهِ تُرْجَعُونَ (11)

خدا ابتدا می کند آفرینش را باز دوباره بر می گرداند آن را باز به سوی او بر گردانیده می
شود. (11)

وَ يَوْمَ تَقُومُ السَّاعَةُ يُبْلِسُ الْمُجْرِمُونَ (12)

و روزیکه برپا می شود قیامت نا امید می شوند بد کاران. (12)

وَ لَمْ يَكُنْ لَهُمْ مِّنْ شُرَكَائِهِمْ شُفَعَاءُ وَ كَانُوا بِشُرَكَائِهِمْ كَافِرِينَ (13)

و نباشد برای ایشان از شریکان ایشان شفاعت کننده گان و باشند به شریکان شان نامعتقدان.
(13)

وَ يَوْمَ تَقُومُ السَّاعَةُ يُؤْمِنُ يَوْمَئِذٍ يَنْفِرُونَ (14)

و روزیکه برپا می شود قیامت آن روز از یکدیگر جدا می شوند. (14)

فَأَمَّا الَّذِينَ ءَامَنُوا وَ عَمِلُوا الصَّالِحَاتِ فَهُمْ فِي رَوْضَةٍ يُحْبَرُونَ (15)

پس اما آنانکه ایمان آوردند و کردند کار های شائسته پس ایشان در بهشتی خوشحال کرده
می شوند. (15)

وَ أَمَّا الَّذِينَ كَفَرُوا وَ كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا وَ لِقَاءِ الْآخِرَةِ فَأُولَئِكَ فِي الْعَذَابِ مُحْضَرُونَ (16)

و اما آنانکه نا معتقد شدند و به دروغ نسبت کردند به آیت های ما و ملاقات آخرت را پس آنها در عذاب حاضر کرده می شوند. (16)

فَسُبْحَانَ اللَّهِ حِينَ تُمْسُونَ وَ حِينَ تُصْبِحُونَ (17)

پس پاکی است خدا را (به پاکی یاد کنید خدا را) و قتیکه شام می کنید و قتیکه صبح می کنید. (17)

و لَهُ الْحَمْدُ فِي السَّمَوَاتِ وَ الْأَرْضِ وَ عَشِيًّا وَ حِينَ تُظْهِرُونَ (18)

و برای او است ثنا و سپاس در آسمان ها و زمین و آخر روز و قتیکه به ظهر (چاشت) می رسید. (18)

يُخْرِجُ الْحَيَّ مِنَ الْمَيِّتِ وَ يُخْرِجُ الْمَيِّتَ مِنَ الْحَيِّ وَ يُحْيِي الْأَرْضَ بَعْدَ مَوْتِهَا وَ كَذَلِكَ تُخْرَجُونَ (19)

بیرون می آورد زنده را از مرده و بیرون می آورد مرده را از زنده و زنده می کند زمین را بعد مردن آن. و این چنین بیرون آورده می شوید. (19)

وَ مِنْ آيَاتِهِ أَنْ خَلَقَكُمْ مِنْ تُرَابٍ ثُمَّ إِذَا أَنْتُمْ بَشَرٌ تَنْتَشِرُونَ (20)

و از نشانه های او آنکه آفرید شما را از خاک باز آنگاه شما آدمی هستید پراکنده می شوید. (20)

وَ مِنْ آيَاتِهِ أَنْ خَلَقَ لَكُمْ مِنْ أَنْفُسِكُمْ أَزْوَاجًا لِتَسْكُنُوا إِلَيْهَا وَ جَعَلَ بَيْنَكُمْ مَوَدَّةً وَ رَحْمَةً إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِقَوْمٍ يَتَفَكَّرُونَ (21)

و از نشانه های او آنکه آفرید برای شما از نفس های شما زنان را تا آرام گیرید به سوی آنها و ساخت میان شما دوستی و رحمتی. هر آینه در اینها البته نشانه ها است برای گروهی که می اندیشند. (21)

وَ مِنْ آيَاتِهِ خَلْقُ السَّمَوَاتِ وَ الْأَرْضِ وَ اخْتِلَافُ أَلْسِنَتِكُمْ وَ أَلْوَانِكُمْ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِّلْعَالَمِينَ (22)

و از نشانه های او است آفریدن آسمان ها و زمین و گوناگون بودن زبان های شما و رنگ های شما. هر آینه در اینها البته نشانه ها است برای دانشمندان. (22)

وَمِنْ آيَاتِهِ مَنَامُكُمْ بِاللَّيْلِ وَالنَّهَارِ وَابْتِغَاؤُكُمْ مِنْ فَضْلِهِ ۗ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِّقَوْمٍ يَسْمَعُونَ
(23)

و از نشانه های او است خواب شما در شب و روز و طلب کردن شما از فضل او. هر آینه در اینها البته نشانه ها است برای گروهی که می شنوند. (23)

وَمِنْ آيَاتِهِ يُرِيكُمُ الْبَرْقَ خَوْفًا وَطَمَعًا وَيُنزِلُ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً فَيُحْيِي بِهِ الْأَرْضَ بَعْدَ مَوْتِهَا ۗ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِّقَوْمٍ يَعْقِلُونَ (24)

و از نشانه های او است، می نماید به شما برق را خوف کننده و امید کننده و می فرستد از آسمان آبی پس زنده می سازد به آن زمین را بعد مرگ آن. هر آینه در اینها البته نشانه ها است برای گروهی که می فهمند. (24)

وَمِنْ آيَاتِهِ أَنْ تَقُومَ السَّمَاءُ وَالْأَرْضُ بِأَمْرِهِ ۗ ثُمَّ إِذَا دَعَاكُمْ دَعْوَةً مِّنَ الْأَرْضِ إِذَا أَنْتُمْ تَخْرُجُونَ (25)

و از نشانه های او است آنکه می ایستد آسمان و زمین به فرمان او. باز آنگاه که خواند شما را خواندنی از زمین آنگاه شما بیرون می آئید. (25)

وَلَهُ مَنْ فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ ۚ كُلٌّ لَهُ قَانُونَ (26)

و برای او است آنکه در آسمان ها و زمین است؛ همه برای او فرمانبردارانند. (26)

وَهُوَ الَّذِي بَدَأَ الْخَلْقَ ثُمَّ يُعِيدُهُ وَهُوَ أَهْوَنُ عَلَيْهِ ۗ وَ لَهُ الْمَثَلُ الْأَعْلَىٰ فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ ۗ وَهُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ (27)

و او است آنکه ابتدا می کند آفرینش را باز دوباره بر می گرداند آن را و آن (دو باره بر گردانیدن) آسان تر است بر او. و برای او است صفت بلند تر در آسمان ها و زمین. و او است غالب، نهایت هوشیار. (27)

ضَرَبَ لَكُمْ مَثَلًا مِّنْ أَنْفُسِكُمْ ۚ هَلْ لَكُمْ مِّنْ مَّا مَلَكَتْ أَيْمَانُكُمْ مِنْ شُرَكَاءَ فِي مَا رَزَقْنَاكُمْ فَأَنْتُمْ فِيهِ سَوَاءٌ تَخَافُونَهُمْ كَخِيفَتِكُمْ أَنْفُسَكُمْ ۗ كَذَلِكَ نُفَصِّلُ الْآيَاتِ لِقَوْمٍ يَعْقِلُونَ (28)

بیان کرد برای شما مثالی از نفس های شما؛ آیا است برای شما از آنچه مالک شد دست های راست شما از شریکان در آنچه روزی دادیم ما شما را پس شما در آن برابر باشید؟، می ترسید ایشان را مانند ترسیدن شما نفس های خود را. همچنین بیان می کنیم آیت ها را برای

گروهی که می دانند. (28)

بَلِ اتَّبَعَ الَّذِينَ ظَلَمُوا أَهْوَاءَهُمْ بِغَيْرِ عِلْمٍ فَمَنْ يَهْدِي مَنْ أَضَلَّ اللَّهُ وَمَا لَهُمْ مِنْ نَاصِرِينَ (29)

بلکه پیروی کردند آنانکه ستم کردند آرزو های خود را به غیر دانش؛ پس که رهنمائی می کند کسی را که گمراه کرد خدا؟! و نیست برای ایشان از یاری دهنده گان. (29)

فَأَقِمْ وَجْهَكَ لِلدِّينِ حَنِيفًا فِطْرَتَ اللَّهِ الَّتِي فَطَرَ النَّاسَ عَلَيْهَا لَا تَبْدِيلَ لِخَلْقِ اللَّهِ ذَلِكَ الدِّينُ الْقَيِّمُ وَ لَكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ (30)

پس راست کن روی خود را برای دین مخلصانه. پیدایش خدا آنچه آفرید مردم را بر آن. نیست عوض کردن برای پیدایش خدا. این است دین پا برجا ولیکن بسیاری مردم نمی دانند. (30)

مُنِيبِينَ إِلَيْهِ وَ اتَّقُوهُ وَ أَقِيمُوا الصَّلَاةَ وَ لَا تَكُونُوا مِنَ الْمُشْرِكِينَ (31)

رجوع کننده گان به سوی او و بپرهیزید (از خشم) او و برپا دارید نماز را و نباشید از شریک کننده گان. (31)

مِنَ الَّذِينَ فَرَّقُوا دِينَهُمْ وَ كَانُوا شِيَعًا كُلُّ حِزْبٍ بِمَا لَدَيْهِمْ فَرِحُونَ (32)

(و نباشید) از آنانکه فرقه، فرقه ساختند دین خود را و بودند گروه ها؛ هر گروهی با آنچه نزد ایشان بود خرسندی می کردند. (32)

وَ إِذَا مَسَّ النَّاسَ ضُرٌّ دَعَوْا رَبَّهُمْ مُنِيبِينَ إِلَيْهِ ثُمَّ إِذَا آذَاهُمْ مِنْهُ رَحْمَةً إِذَا فَرِيقٌ مِنْهُمْ بِرَبِّهِمْ يُشْرِكُونَ (33)

و وقتیکه رسید مردم را رنجی خواندند پروردگار شان را رجوع کننده گان به سوی او باز چون چشاند ایشان را از جانب خود رحمتی آنگاه گروهی از ایشان به پروردگار ایشان شریک می کنند. (33)

لِيَكْفُرُوا بِمَا ءَاتَيْنَاهُمْ فَتَمَتَّعُوا فَسَوْفَ تَعْلَمُونَ (34)

تا ناسپاسی کنند به آنچه دادیم ما ایشان را. پس بهره مند شوید پس به زودی می دانید. (34)

أَمْ أَنْزَلْنَا عَلَيْهِمْ سُلْطٰنًا فَهَوْ يَتَكَلَّمُ بِمَا كَانُوا بِهِ يُشْرِكُونَ (35)

یا فرو فرستادیم ما بر ایشان دلیل روشنی پس آن سخن می گوید به آنچه بودند به خدا شریک می کنند. (35)

وَ إِذَا أَدَقْنَا النَّاسَ رَحْمَةً فَرِحُوا بِهَا صلی وَ إِن تَصِيبُهُمْ سَيِّئَةٌ بِمَا قَدَّمْتَ أَيْدِيهِمْ إِذَا هُمْ يَقْنَطُونَ (36)

و وقتی که چشانیدیم ما مردم را رحمتی خرسندی کردند به آن؛ و اگر رسید ایشان را بدی به سبب آنچه پیش فرستاد دست های ایشان آنگاه ایشان ناامیدی می کنند. (36)

أَوْ لَمْ يَرَوْا أَنَّ اللَّهَ يَبْسُطُ الرِّزْقَ لِمَنْ يَشَاءُ وَ يَقْدِرُ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِّقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ (37)

آیا ندیدند اینکه خدا فراخ می کند روزی را برای کسی که می خواهد و تنگ می سازد؟ هر آینه در اینها البته نشانه ها است برای گروهی که ایمان می آورند. (37)

فَأَتِذَا الْقُرْبَىٰ حَقَّهُ وَ الْمَسْكِينِ وَ ابْنِ السَّبِيلِ ذَٰلِكَ خَيْرٌ لِّلَّذِينَ يُرِيدُونَ وَجْهَ اللَّهِ صلی وَ أُولَىٰ صلی لَكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ (38)

پس بده صاحب قرابت را حق او را و مسکین را و راه گزر (درمانده) را. این بهتر است برای آنانکه می خواهند روی (رضای) خدا را؛ و آنها ایشانند رسته گاران. (38)

وَ مَا آتَيْتُمْ مِّن رَّبًّا لَّيْرُبُوا فِي صلی أَمْوَالِ النَّاسِ فَلَا يَرُبُوا عِنْدَ اللَّهِ صلی وَ مَا آتَيْتُمْ مِّن زَكَاةٍ تُرِيدُونَ وَجْهَ اللَّهِ فَأُولَىٰ صلی لَكَ هُمُ الْمُضْعِفُونَ (39)

و آنچه دادید از سود تا بیفزاید در دارائی مردم پس نمی افزاید نزد خدا؛ و آنچه دادید از زکات می خواهید روی (رضای) خدا را پس آنها ایشانند چندین برابر شده گان. (39)

اللَّهُ الَّذِي خَلَقَكُمْ ثُمَّ رَزَقَكُمْ ثُمَّ يُمِيتُكُمْ ثُمَّ يُحْيِيكُمْ صلی هَلْ مِنْ شُرَكَائِكُمْ مَّنْ يَفْعَلُ مِّنْ ذَٰلِكُمْ مِّنْ شَيْءٍ سُبْحٰنَهُ وَ تَعَالَىٰ عَمَّا يُشْرِكُونَ (40)

خدا است آنکه آفرید شما را باز روزی داد شما را باز می میراند شما را باز زنده می کند شما را؛ آیا از شریکان شما است کسی که بکند از این کار ها از چیزی؟ پاک است او بلند تر از آنچه شریک می کنند. (40)

ظَهَرَ الْفَسَادُ فِي الْبَرِّ وَ الْبَحْرِ بِمَا كَسَبَتْ أَيْدِي النَّاسِ لِيُذِيقَهُمْ بَعْضَ الَّذِي عَمِلُوا لَعَلَّهُمْ يَرْجِعُونَ (41)

پیدا شد فساد در خشکه و بحر به سبب آنچه به دست آورد دست های مردم تا بچشانند ایشان را بعضی آنچه کردند، بود ایشان بر گردند. (41)

قُلْ سِيرُوا فِي الْأَرْضِ فَانظُرُوا كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الَّذِينَ مِنْ قَبْلُ ۗ كَانَ أَكْثَرُهُمْ مُشْرِكِينَ (42)

بگو: سیر کنید در زمین پس ببینید چگونه شد سر انجام آنان را از پیش؟ بود بسیاری ایشان شریک آورنده گان. (42)

فَأَقِمْ وَجْهَكَ لِلدِّينِ الْقَدِيمِ مِنْ قَبْلِ أَنْ يَأْتِيَ يَوْمٌ لَا مَرَدَّ لَهُ مِنَ اللَّهِ ۗ يَوْمَئِذٍ يَصَّدَّعُونَ (43)

پس راست کن روی خود را برای دین درست از پیش آنکه بیاید روزی که نیست برگرداندن برای آن از خدا؛ آن روز متفرق می شوند. (43)

مَنْ كَفَرَ فَعَلَيْهِ كُفْرُهُ ۖ وَصَلَىٰ وَ مَنْ عَمِلَ صَالِحًا فَلِأَنْفُسِهِمْ يَمْهَدُونَ (44)

کسی که نامعتقد شد پس بر ضد او است نامعتقدی او؛ و کسی که کرد کار نیکویی پس برای نفس های شان آماده می سازند. (44)

لِيَجْزِيَ الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ مِنْ فَضْلِهِ ۗ إِنَّهُ لَا يُحِبُّ الْكَافِرِينَ (45)

تا پاداش دهد آنان را که ایمان آوردند و کردند کار های شائسته از فضل خود؛ هر آینه او ندارد دوست نامعتقدان را. (45)

و مِنْ آيَاتِهِ ۖ أَنْ يُرْسِلَ الرِّيحَ مُبَشِّرَاتٍ وَ لِيُذِيقَكُمْ مِنْ رَحْمَتِهِ ۖ وَ لِيَجْزِيَ الْفُلُكُ بِأَمْرِهِ ۖ وَ لِيَتَّبِعُوا مِنْ فَضْلِهِ ۖ وَ لَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ (46)

و از نشانه های او آنکه می فرستد شمال ها را مژده دهنده گان و تا بچشاند شما را از رحمت خود و تا برود کشتی به فرمان او و تا طلب کنید از فضل او و تا بود سپاس گذاری کنید. (46)

وَ لَقَدْ أَرْسَلْنَا مِنْ قَبْلِكَ رُسُلًا إِلَىٰ قَوْمِهِمْ فَجَاءَهُمْ بِالْبَيِّنَاتِ فَانْتَقَمْنَا مِنَ الَّذِينَ أَجْرَمُوا ۗ وَ كَانَ حَقًّا عَلَيْنَا نَصْرُ الْمُؤْمِنِينَ (47)

و البته به یقین فرستادیم ما از پیش تو پیغمبران به سوی قوم ایشان پس آمدند پیش ایشان با دلائل روشن پس انتقام گرفتیم ما از آنانکه بدکاری کردند؛ و بود لازم بر ما یاری کردن ایمان آورنده گان را. (47)

اللَّهُ الَّذِي يُرْسِلُ الرِّيحَ فَتُبْرِحُ سَحَابًا فَيَبْسُطُهُ فِي السَّمَاءِ كَيْفَ يَشَاءُ وَ يَجْعَلُهُ كِسْفًا فَتَرَى الْوَدْقَ يَخْرُجُ مِنْ خِلَالِهِ ۗ فَإِذَا أَصَابَ بِهِ مَنْ يَشَاءُ مِنْ عِبَادِهِ ۖ إِذَا هُمْ يَسْتَنْبِشِرُونَ (48)

خدا، آنکه می فرستد شمال ها را پس بر می انگیزد ابری را پس فراخ می کند آن را در آسمان طوریکه می خواهد و می سازد آن را توده، توده پس می بینی باران را بیرون می آید از لا به لای آن؛ پس وقتیکه می زند به آن کسی را که می خواهد از بنده گان خود آنگاه ایشان شادمانی می کنند. (48)

وَ إِنْ كَانُوا مِنْ قَبْلِ أَنْ يُنْزَلَ عَلَيْهِمْ مِّنْ قَبْلِهِ لَمُبْلِسِينَ (49)

و هر آینه بودند از پیش آنکه فرو فرستاده شود بر ایشان از پیش آن البته نامیدان. (49)

فَانظُرْ إِلَىٰ - أَنْتَ رَحْمَتِ اللَّهِ كَيْفَ يُحْيِي الْأَرْضَ بَعْدَ مَوْتِهَا، إِنَّ ذَٰلِكَ لَمُحْيِي الْمَوْتَىٰ ۗ وَ هُوَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ (50)

پس بنگر به سوی نتیجه های رحمت خدا چگونه زنده می کند زمین را بعد مردن آن. هر آینه اینکه البته او زنده کننده مرده گان است؛ و او بر همه چیز توانا است. (50)

وَ لَئِنْ أَرْسَلْنَا رِيحًا فَرَأَوْهُ مُصْفَرًّا لَّظَلُّوا مِنْ بَعْدِهِ يَكْفُرُونَ (51)

و البته اگر فرو فرستادیم ما شمالی (گرم) پس دیدند آن را زرد شده البته ادامه می دهند از بعد آن ناسپاسی کننده گان. (51)

فَإِنَّكَ لَا تَسْمِعُ الْمَوْتَىٰ ۗ وَ لَا تَسْمِعُ الصُّمَّ الدُّعَاءَ إِذَا وَ لَوْ أَمْ مُدْبِرِينَ (52)

پس هر آینه تو نمی شنوای مرده گان را و نمی شنوای کران را صدا را وقتیکه رو بر می گردانند پشت کرده گان. (52)

وَ مَا أَنْتَ بِهَادِي الْعُمَىٰ عَنِ ضَلَالَتِهِمْ ۗ إِنْ تَسْمِعُ إِلَّا مَنْ يُؤْمِنُ بِآيَاتِنَا فَهُمْ مُسْلِمُونَ (53)

و نیستی تو رهنماینده کوران را از گمراهی ایشان؛ نمی شنوای مگر کسی را که ایمان می آورد به آیت های ما پس ایشان تسلیم شده گانند. (53)

اللَّهُ الَّذِي خَلَقَكُمْ مِنْ ضَعْفٍ ثُمَّ جَعَلَ مِنْ بَعْدِ ضَعْفٍ قُوَّةً ثُمَّ جَعَلَ مِنْ بَعْدِ قُوَّةٍ ضَعْفًا وَ شَيْبَةً يَخْلُقُ مَا يَشَاءُ ۗ وَ هُوَ الْعَلِيمُ الْقَدِيرُ (54)

خدا است آنکه آفرید شما را از ناتوانی باز ساخت از بعد ناتوانی توانائی، باز ساخت از بعد توانائی ناتوانی و سفید موی. می آفریند آنچه می خواهد و او است دانا، توانا. (54)

وَ يَوْمَ تَقُومُ السَّاعَةُ يُقْسِمُ الْمُجْرِمُونَ مَا لَبِثُوا غَيْرَ سَاعَةٍ ۗ كَذَٰلِكَ كَانُوا يُؤْفَكُونَ (55)

و روزیکه برپا می شود قیامت سوگند می خورند بدکاران: نمانده بودند (در دنیا و عالم برزخ) مگر ساعتی. این چنین بودند برگردانیده می شدند. (55)

و قَالَ الَّذِينَ أُوتُوا الْعِلْمَ وَالْإِيمَانَ لَقَدْ لَبِثْتُمْ فِي كِتَابِ اللَّهِ إِلَى يَوْمِ الْبَعْثِ فَهَذَا يَوْمُ الْبَعْثِ وَ لَكُمْ كُنْتُمْ لَا تَعْلَمُونَ (56)

و گفتند آنانکه داده شدند دانش و ایمان: البته مانند در کتاب (به فرمان) خدا تا روز برانگیختن؛ پس این است روز برانگیختن ولیکن شما بودید نمی دانستید. (56)

فَيَوْمَئِذٍ لَا يَنْفَعُ الَّذِينَ ظَلَمُوا مَعذِرَتُهُمْ وَلَا هُمْ يُسْتَعْتَبُونَ (57)

پس آن روز فائده نمی دهد آنان را که ستم کردند عذر خواهی ایشان و نه ایشان (به دنیا) برگردانیده می شوند. (57)

و لَقَدْ ضَرَبْنَا لِلنَّاسِ فِي هَذَا الْقُرْآنِ مِنْ كُلِّ مَثَلٍ ۚ وَ لَئِنْ جِئْتَهُمْ بِآيَةٍ لَيَقُولَنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا إِنْ أَنْتُمْ إِلَّا مُبْطِلُونَ (58)

و البته به یقین بیان کردیم ما برای مردم در این قرآن از هر مثلی. و البته اگر می آمدی پیش ایشان با نشانه البته می گفتند آنانکه نامعتقد شدند نیستید شما مگر بیهوده گویان. (58)

كَذَلِكَ يَطْبَعُ اللَّهُ عَلَى قُلُوبِ الَّذِينَ لَا يَعْلَمُونَ (59)

این چنین مهر می نهد خدا بر دل های آنانکه نمی دانند. (59)

فَاصْبِرْ إِنَّ وَعْدَ اللَّهِ حَقٌّ ۖ وَ لَا يَسْتَخْفَنَّكَ الَّذِينَ لَا يُوقِنُونَ (60)

پس شکیبائی کن هرآئینه وعده خدا حق است؛ و نکند سبکسار (خشمگین و ناراحت) ترا آنانکه نمی کنند یقین. (60)